

V|HUR|LA|NEN

PÄÄKIRJOITUS

Lämmin alkukesä on vähitellen vaihtunut viileäksi kesäksi. Tämän lehden piti ilmestyä keväällä, sitten alkukesällä ja yritetään nyt sitten heinäkuuta. Onneksi lehti ei ole liian vakavasti otettava julkaisu ja jutut ovat toivon mukaan edelleen mielenkiintoisia.

Melontaharrastus näyttää edelleen voivan hyvin ainakin peruskurssien ja nuorten melontakoulun osanottajista päätellen. Innokkaita uusia harrastajia löytää jatkuvasti lajin pariin alle 10 vuotiaista yli 60 vuotiaisiin. Hienoa nähdä seurassa niin paljon innokkaita eri-ikäisiä melojia! Samalla kuitenkin haikeata nähdä kuinka seurastamme on jälleen poistunut yksi veteraanimelojamme. Seurassa useita vuosikymmeniä aktiivisesti toiminut Keijo Ahvonen menehtyi ja siirtyi muiden seuran perustajajäsenten kanssa autuaammille melontavesille. Kiitos Keijolle valtavasta työstä, jota teit seuramme hyväksi.

Kevään vuosikokouksessa seuran johtokuntaan tuli jonkin verran muutoksia. Muutama ansiokkaasti jo useita vuosia seuran hyväksi vapaa-aikaansa antanut päätti antaa tilaa uusille toimijoille, tehtäviä vaihdeltiin ja muutama uusi innokas jäsen saatiin mukaan kantamaan johtokunnan vastuuta. Itselleni siirtyi vuosikokouksessa uutena tehtävänä jäsenkirjurin tehtävät, joten aika on hyvin kulunut jäsenrekisterin, jäsenanomusten ja jäsenmaksujen parissa. Uutta tiedotusvastaavaa ei vuosikokouksessa löytynyt, joten nyt olisi pesti edelleen tarjolla! Jos koet pientäkin kiinnostusta tiedottamista kohtaan, ole rohkeasti yhteydessä johtokuntaan. Tiedotusvastaavan pesti on vielä melko tuore, joten aika vapaasti voit vaikuttaa oman tehtäväsi sisältöön. Mukava tietysti olisi, että tämä Vihurilainen –lehti edelleen jatkaisi elämistä.

Marko

Kannen kuva: Antti Mikkonen

Sisällys

PÄÄKIRJOITUS	2
Vuosikokouksessa päätettyä ja uusi hallitus	4
Keijo Ahvonen 1934-2018	5
Vihurin retki Tromssan saaristoon 25.8 - 2.9.2017	7
Miskan melontamatka Tuihin	17
Saimaannorppia bongaamassa	20
GDPR – EU:n tietosuoja-asetus ja Vihurin jäsenrekisteri	24
LEIKEKIRJA	25

VIHURIN VUOSIKOKOUS PÄÄTETTYÄ JA UUSI HALLITUS

Vihurin vuosikokous pidettiin 25.3.2018. Vuosikokouksen asialistalla oli sääntömääräiset asiat kuten edellisvuoden toimintakertomus ja tilinpäätös, alkavan toimintavuoden budjetti ja toimintasuunnitelma, jäsenmaksujen suuruus ja johtokunnan jäsenten valinta. Lisäksi pidettiin lyhyt katsaus uuden Rauhaniemen vajarakennuksen suunnitelmien etenemisestä.

Seuran tärkeimmät tulonlähteet ovat melontakurssien osallistumismaksut, jäsenmaksut sekä kalustonkäyttö- ja kanoottipaikkamaksut. Kaupungilta saamme pientä tukea yleisenä seuratukena sekä kansainvälistä kilpailutoimintaa varten. Budjetin suurimmat menoerät ovat nuorisovalmennuksen palkkakulut, kaluston (kajakien) uusimiseen varatut varat, retkien kulut ja uuden vajarakennuksen suunnittelukulut.

Vuoden 2018 johtokuntaan kuuluvat

- Puheenjohtaja Minna Kantsila
- Varapuheenjohtaja ja kurssijaoksen vetäjä Ville Mantere
- Sihteeri Marjo Puro
- Taloudenhoitaja Katri Kantola
- Jäsenkirjuri Marko Marenk
- Retkijaoksen vetäjä Heikki Kylmä
- Kilpajaoksen vetäjä Marko Niemenpää
- Kalusto- ja kiinteistöjaoksen vetäjä Jarkko Uitti
- Esa Räsänen
- Jarkko Kallio

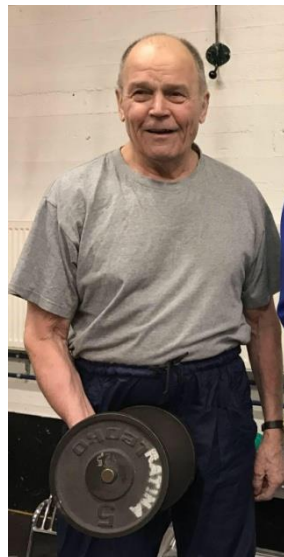
Lisäksi seuralla on kaksi toimihenkilöä, nuorisojaoksen vetäjä ja vastuuvälmentaja Netta Malinen ja Vajamestari Markus Lamminpää.

Pitkääikäisen seura-aktiivin ja melojan muistolle

KEIJO AHVONEN 1934-2018

On vaikea ymmärtää, että vahva ja elinvoimainen Keijo on poistunut keskuudestamme. Keijo oli vielä 20.3. kirjannut käyntinsä kuntosalin kirjaan ja 2.5. saimme kuulla suruviestin Keijon lähdöstä.

Meille tämän päivän vihurilaisille Keijo on tullut tutuksi lukemattomien tuntien aikana, joita Keijo on viettänyt Vihurin Rauhaniemen vajalla tai Kaukajärvellä meloen tai talkoita tehden. Näitä tunteja on kertynyt Keijolle vuosien ja vuosikymmenten saatossa tuhansia, jos ei jopa kymmeniätuhansia.

Keijo on kertonut, että hänestä tuli meloja ja vihurilainen puolivahingossa. Keijo asui Olli Nikun kanssa samassa talossa Kaijakanmäellä, Kuninkaankadulla. Keijo lähti kerran Ollin mukaan seuraamaan kajakinvalmistusta Ratinaan. Kokeiltuaan melontaa Pyhäjärvellä Keijo tiesi, että tässä oli hänen lajinsa. Keijo voittikin nopeasti ensimmäisen liiton mestaruuden vuonna 1950 18-vuotiaiden sarjassa.

Ensimmäisen oman kanoottinsa Keijo osti 40- ja 50 -lukujen vaihteessa. Rahat omaan kajakiinsa hän ansaitsi työskennellen Tampereen Kirjakaupan juoksupoikana koulunkäynnin ohessa. Vanerista ja kankaasta valmistettu oma kajakki oli hänelle toiveiden täyttymys.

Vihurin vuoden 1997 50-vuotishistoriikkiin Keijo on laskenut, että melontakilometrejä on kertynyt yli 50.000km. Siihen kun lasketaan vielä 20 vuoden aikana kertyneet kilometrit, ollaan varmasti jo lähellä 70.000 kilometriä. Ei tainnut olla yhtään päivää vuodessa, että Keijo ei olisi ollut vajalla.

Keijon 80-vuotismuistamisissa olin kirjannut, että Keijo savutti urallaan 17 SM kultaa, 13 hopeaa ja 8 pronssia sekä 91 Työväen Urheiluliiton mestaruutta eri matkoilta. Upea saavutus. Keijo meloi yli 60 vuotta.

Kilpaurheilun lisäksi Keijo toimi Vihurin johtokunnassa 30 vuotta, joista 17 vuotta sihteerinä. Mykistävä aika. Keijo on ollut varmasti Vihurin pitkäaikaisin aktiivijäsen ja nimenomaan aktiivi. Kilpamelomisen lisäksi Keijo tunnettiin myös valmentajana. Hän toimi oman toimensa ohella myös Työväen Urheiluliiton melontajaoston valmentajana ja Vihurin epävirallisena valmennusvastaavana.

Keijon innostus rakentamiseen ja kajakkien kunnostamiseen alkoi jo ennen kuin Vihurin vaja oli edes pystyssä. Talkooväkeä riitti, mutta rakennuksessa tarvittiin myös nauloja. 1940-luvun lopun säännöstelytaloudessa ei herunut ostokorttia kanoottisuoja varten, joten Vihurissa pistettiin pystyyn naulakilpailu. Nauloja kerättiin, irrotettiin ja oiottiin, kuka mistäkin niitä sai. Leikkimielisen kisan voitti Keijo, naulasaaliinaan 5kg nauloja! Tämä kertoo hyvin Keijon innostuksesta ja siitä panostuksesta, jonka Keijo on tehnyt Vihurin hyväksi.

Jäämme muistamaan Keijoa lämmöllä ja kiitämme arvokkaasta seuratyöstä, jota Keijo on vuosien varrella tehnyt Tampereen Vihurin hyväksi.

*Minna Kantsila
Vihurin puheenjohtaja*

VIHURIN RETKI TROMSSAN SAARISTOON 25.8 - 2.9.2017

Innostuneina onnistuneesta Norjan retkestämme halusimme kaikki jakaa tunnelmia ja muistoja sanoin ja kuvin:

(Kirsi:)

Retken suunnittelu alkoi jo loka/marraskuussa 2016. Ensin retkelle täytyi löytää luotettava vetäjä, koska retkemme suuntautui alueelle, jota kukaan meistä ei tuntenut ja johon ei kannata mennä ilman opastusta. Kysyin Petri Sutista, hänen kalenterista löytyi tilaa viikon retkelle. Petri Sutinen jos kuka, tuntee Norjan rannikon ja nopeasti vaihtelevat säät. Hän meloi koko Norjan rannikon vuonna 1999 Venäjän rajalta Ruotsin rajalle ja samalla retkellä meni Ruotsinkin rannikko aina Tornioon saakka. Hän on vetänyt vuosittain useampia melontaretkiä Pohjois-Norjaan, joten olo tuntui siltä osin turvalliselta. Petri on myös arvostettu melontakouluttaja ja tällä retkellä saimmekin itse kukin hyviä vinkkejä omaan melontaan.

Petri esitti muutamia reittivaihtoehtoja, joista päädyimme tähän Tromssan saaristoon. Tromssan saaristo tarjoaa monia eri vaihtoehtoisia reittejä vallitsevan säätilan mukaan ja ne maisemat!

Seurassa laitoimme retkelle aika tiukat vaatimukset. Retkestä ei haluttu mitään extreme-retkeä, jossa mennään huomattavasti oman mukavuusalueen ja kykyjen yli. Iso meri ja maisemat ovat jo itsessään niin jänniä juttuja. Retken melontavauhti oli leppoisa ja säät suosivat meitä. Kuten reitistä näkee, menimme Tromssan saariston ulkoreunaa, minne ei huonolla säällä ole mitään asiaa. Matkavauhtia jouduimme ajoittain kiristämään reippaaksi (noin 7 km/h), jotta pysymme suotuisissa virtauksissa. Aallokkomelontaa pääsimme kokeilemaan muutaman kilometrin matkan. Aallot olivat isompia, mihin olemme Suomen rannikolla tottuneet. Osalle ne taisivat olla suurimmat aallot, missä on melonut koskaan ennen. Petri varautui reskuttamaan jättämällä räpsyt (tuulisuojat) käsistään pois, turhaan. Kaikki selvisimme niistä muutamasta kilometristä hienosti, vaikka aamupesu tuli kyllä kylmällä suolavedellä jokaiselle, sen verran aallot löivät kajakin yli.

Meitä oli mukana viisi vihurilaista. Kaikille oli kertynyt kokemusta merimelonnasta, retkeilystä ja koskimelonnasta, olimme kaikki mukana esim. koskikurssi 2:lla Kymijoella heinäkuussa - hyvä kurssi, suosittelen osallistumaan ensi kesänä. Kalustona olivat kuitukajakit, seuran pikku Eskit (peräsimellä ja naturell), Biskaya (evällä) sekä omat kajakit, Sarilla Tiderace, Kirsillä Cetus (on latinaa ja tarkoittaa valasta).

Kuva: Antti Mikkonen

Kaikki ovat valmiina, kajakit pakattu, varusteet tarkistettu: kuivapuvun vetoketjut kiinni, liivit, aukkopeite, kansieväät, juomaa jne. Kaikki on kunnossa, kajakit merelle ja menoksi. Tänne Ringvassoyan saarelle on pitkä matka Vihurin vajalta, yli 1200 km. Se on monta tuntia autossa, muutama kuskin vaihto ja tauko. Välillä toki nukuimme muutaman tunnin. Ilma oli yllättävän lämmintä. Kilpisjärvellä lämpömittari oli lähellä nollaa ja Saana oli saanut jo lumipeitteen päälleen, täällä oli noin +10 astetta. Meri lämmittää.

(Sari:)

Ensimmäinen melontapäivämme päättyi jo muutaman tunnin läpsyttelyn jälkeen yöpymispaikkamme rantaan. Paikka oli kaunis, pehmeitä vihreitä kukkuloita avoimen meren äärellä, toisessa suunnassa näkyi taivasta hipovia kallioisia niemenkärkiä peräkkäin. Mutta ensin pitäisi selvitä maihin. Ranta oli kylvetty täyteen liukkaita kivilohkareita, joista pienimmätkin olivat pään kokoisia. Autossa ja kajakissa istumisen jäykistäminä taiteilimme liukkaalta kiveltä toiselle kantaen kajakkeja, joilla oli painoa pakattuina jopa 60 kg. Vesi oli nousemassa, joten kajakit oli syytä nostaa vielä kauas senhetkisestä rantaviivasta. Näin hankalaa rantautumista en ole kokenut koskaan Suomessa meloessani. Petrin mukaan rantautumiset ovatkin melontaretkillä tilastollisesti riskialttein vaihe, mikä oli helppo uskoa.

Kuva: Sari Kiuru

Retken aikana opin, että tuolla alueella rantautumispaikat jakautuivat kolmeen eri ryhmään ja tämä ensimmäisenä kohtaamamme kuului niistä vaikeimpaan. Huomattavasti helpompaa oli kajakkia siirrellä rakkolevän peittämällä kivikkorannoilla. Niljakkaan, paksun kasvuston päällä kajakkia sai vetää perässään huoletta. Jalansijan etsiminen oli näilläkin rannoilla tarkkaa puuhaa, mutta tasapaino pysyi paremmin, kun kajakin paino oli pois kainalosta. (Kuva3)

Kuva: Sari Kiuru

Kolmanteen ja helpoimpaan ryhmään sijoitin mielessäni upeat, vaaleahiekkaiset paratiisirannat. Mieli oli rento, kun tossu upposi koskemattomaan hiekkaan, askel oli vakaa ja kajakki nousi maihin yhden melojan voimin vetämällä. Kunhan vain muisti nostaa kajakkia peräpäästä. Hiekkaa kyntävä eväkotelo nimittäin täyttyy hiekasta, joka jumittaa laskuevän. Kaikkia näitä rantoja näimme ja koimme useita retken aikana lounailla, puskatauoilla, puroista vettä noutaessamme ja yöpyessämme. Yhteistä kaikille paikoille oli, että saatoimme joka kerta luottaa oppaamme tietävän parhaat ja turvalliset paikat.

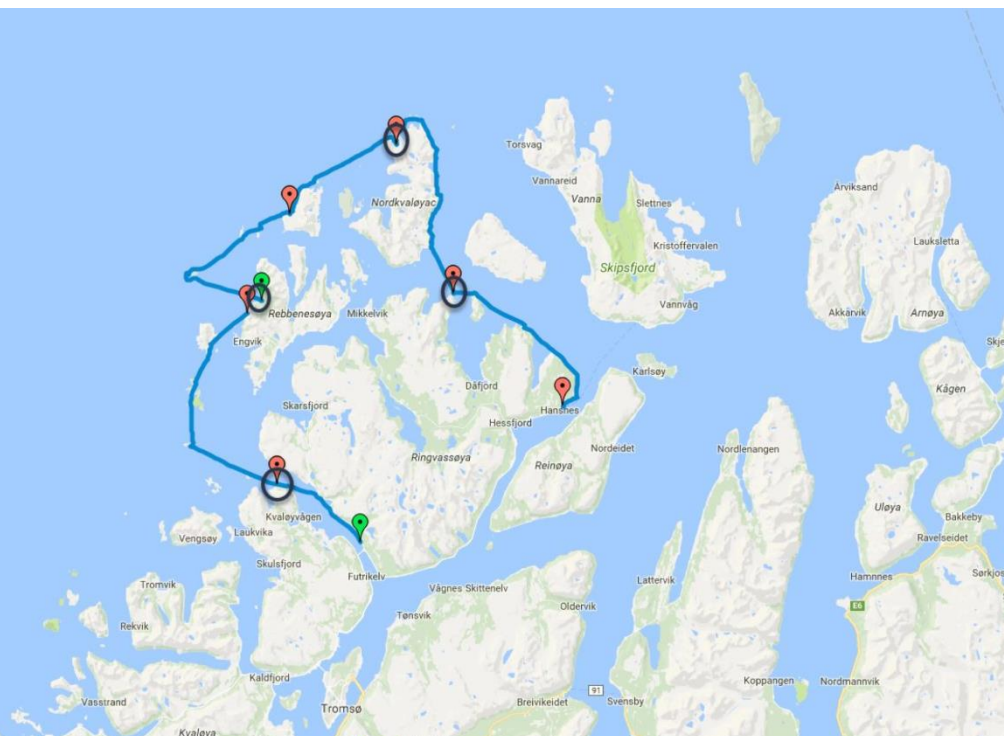
Kuva: Sari Kiuru

(Niila:)

Kerron hieman sääolosuhteista, mitä Norja meille tarjosi. Niin, kuten Kirsi jo mainitsikin, heti alkuun huomattiin se suuri lämpötilaero Kilpisjärveltä siirryttäessä meren rantaan. Seuraava asia, mihin kiinnitin huomiota ensimmäisenä päivänä, oli ihmeen säännölliset kuurosateet. Autolla Norjassa ajaessa pyyhkijöitä sai olla koko ajan räpläämässä, kun välillä paistoi ja välillä satoi. Tämä ailahtelevaisuus jatkui koko ensimmäisen päivän iltaan asti. Meloessa meinasi tulla kylmä, kun sade jatkui yhtä soittoa 15 minuuttia, mutta sitä seuraavien 15 minuutin aikana taas sai itsensä lämpöiseksi, kun paistoikin aurinko tai oli ainakin poutaa. Tiesimme kyllä etukäteen, että Norjassa sataa enemmän kuin Suomessa ja varauduimme kosteaan viikkoon. Kaiken kaikkiaan pääsimme sateiden kanssa helpolla. Taisin olla ainut, joka joutui pakkaamaan teltan märkänä. Muut, jostain ihmeen syystä, osasivat pakata telttansa nippuun viisi minuuttia aiemmin.

Päivä- ja yölämpötilat olivat yllättävän korkeita. Elettiin kuitenkin jo melkein syyskuuta ja Suomen Lapissa oli yöpakkasia ja lumisateita. Parina ensimmäisenä yönä käytin makuupussia vain peittona, koska muuten olisi tullut hiki. En mitannut lämpötiloja, mutta päivisin usein tarkeni meloa ilman hanskoja vaikka merivesi oli reilusti alle kymmenenasteista. Kerran leiriin tultuamme riisin melonta-asun ja kävelin hiekkarantaa edestakaisin paljain jaloin pelkässä kerrastopaidassa ja alushousuissa ja annoin merituulen kuivattaa meloessa kostuneen paidan.

Tuuletkin olivat pääosin suosiollisia. Toteutunut melontareittimme oli kauniin ilman reitti. Se kelpasi meille mainiosti, koska ne uloimmat luodot ja saaret olivat kaikkein kauneimpia. Mitä nyt Antin kanssa salaa toivottiin enemmän surffiaaltoja. Onneksi Atlantilta vyöryi pitkä maininki, mikä nousi matalikoissa murtuvaksi aalloksi antaen lyhyen, mutta sitäkin nautinnollisemman kyydin. Petri oli myötämielinen myös tällaisia kokemuksia kohtaan, koska aina ne aaltomurtopaikat eivät olleet ihan meidän reitin varrella, vaan jouduttiin muuttamaan hieman suuntaa nähdessämme murtuvia aaltoja horisontissa.

Yksi kokonainen välipäivä jouduttiin pitämään kovien tuulien uhan takia. Keli kuitenkin pysyi hyvänä ja kävimme pitkällä kävelyllä viereisen mäen päällä, josta aukesi upeat maisemat. Sellainen kokemus olisi jäänyt muuten väliin, koska melonnan jälkeen ei yleensä ollut ylimääräistä energiaa käydä muutaman tunnin kävelyllä muutaman sadan metrin korkeudessa.

Yhtenä aamuna jouduttiin lykkäämään lähtöä muutamalla tunnilla ja tästä aamusta kerron tarkemmin mitä tapahtui. Edellisenä iltana Petri oli saanut säätiedot puhelimeen ja tulkitsi, että aamulla on riski koviin tuuliin. Sovittiin, että herätään yhdeksältä, työnnetään pää teltasta pihalle ja katsotaan mitä näkyy. Nukuin autuaasti korvatulpat päässä aamuun saakka, kunnes heräsin. Katsoin kelloa ja totesin, että sehän on jo kohta yhdeksän. Otin korvatulpat päästä pois ja huomasin, että teltassa on melkoisen kova meteli, koska tuuli riepotteli teltan kankaita niin railakkaasti. Ajattelin, että tässä säässä ei varmasti melomaan lähdetä ja saisin jatkaa ikävästi keskeytyneitä uniani. Ajatus miellytti, mutta päätin kuitenkin vielä työntää pään pihalle teltasta, kun kerta näin oltiin sovittu. Seuraavat tapahtumat piirtyivät verkkokalvoilleni ja muistiini pitkäksi aikaa.

Kuva: Kirsi Juntunen

Ensimmäisenä näin viiden metrin päässä edessäni Antin kupoliteltan, joka oli tuulen voimasta muuttunut toiselta sivultansa kuperan sijasta koveraksi. Myöhemmin Antti kertoikin, että heräsi siihen, kun teltan kaari painautui hänen kasvoilleen. Vasemmalla parinkymmenen metrin päässä tuuli repi Petrin koko telttaa irti maasta niin, että puolet teltasta jo lepatti täysin ilmassa. Huomasin, että Petri juoksee kohti telttaansa. Seuraavaksi ihmettelin erikoista kolinaa, minkä kuulin. Käänsin katseeni suoraan eteeni rannalle ja näin kuinka Antin kajakki lensi vierien ja pomppien pitkin hiekkarantaa suoraan kohti merta! Tähän asti kaikki tapahtui kuin hidastetussa elokuvassa, mutta nyt minun oli oikeasti herättävä. Otin jalat alleni ja juoksin hakemaan Antin kajakkia vesirajasta ja mennessä huusin Antille, että sinun telttasi hajoaa ihan kohta! Onneksi Antti jo kömpi pihalle lyttyyn menneestä asumuksestansa ja rupesi ankkuroimaan naruja. Aiemmin Petri oli sanonut, että reissuilla joutuu aika usein säätämään ja korjaamaan telttoja. Ihme kyllä, välttyimme siltä, mutta Antin kajakin evä ei enää loppureissulla toiminut. Mitä tästä opimme? Opimme sen, miksi emme nähneet reissulla purjeveneitä.

(Ella:)

Olen aiemminkin retkeillyt Norjan rannikolla, silloin maata pitkin. Maisemat olivat yhtä lailla huikeita, mutta meloessa perspektiivi on aika erilainen. Suoraan Atlantin valtamerestä nousevat kalliosaaret, joiden huiput olivat paikoitellen 500 - 1000m korkeudella, olivat mykistävää katsottavaa, kun niitä katselee mereltä vain hieman vedenpinnan tasoa korkeammalta. Paikoitellen fiilis oli kuin Lord of the Rings -leffoissa, kun katseli massiivisia vesiputousten kuorruttamia kalliomuodostelmia, jotka nousivat pystysuoraan merestä. Hetken päästä avautuva maisema olisi taas voinut olla Etelä-Euroopan aurinkorannalla vuorien ympäröimine hiekkarantalahtineen (jos olisi ollut hyvä kuvittelevaan ilman ja meren lämpötilan 20 astetta lämpimämmäksi). Peseytyminen oli kohtuullisen kovan luokan suoritus vuoripuro-spa:n ollessa aika vilakka. Merivesi oli itse asiassa jonkun verran lämpimämpää kuin vuoripurot. Viimeisestä yöpaikasta löytyi jopa pieni vesiputous vuoren rinteeltä, jossa sai huuhdottua kuivapuvun hautoman vartalon suihkunraikkaaksi.

Hyvin vaihtelevaa maisemaa siis oli reitin varrella. Osittain ulkosaaristossakin oli pieniä saarirykelmiä joiden välissä puikkelehtia. Yksi ulkosaariston upeista saarista oli hieman erillään muista oleva iso karu lintusaari, jonka pystysuorat kalliot tuntuivat melojan perspektiivistä nousevan taivaaseen asti. Aika hurjaa kiertää ulkosaariston viimeisiä saaria, kun tietää että seuraava saari on Islanti. Olin varautunut enemmänkin karuihin oloihin, mutta osa saarista oli yllättävän vihreitä. Itseäni hämmensi eniten se, että paksu, soinen mätäs saattoi jatkua hyvin pitkälle vuorta ylös. Hilloja saattoi poimia joskus seisten lähes pystysuorasta seinästä. Ja "alakerran pöheikkö" eli vuorta alaosasta peittävä tunturikoivikko oli lähes mahdotonta läpäistä. Patikointi oli siis paikoitellen aikamoista rämpimistä. Mutta vuoren laelle pääsy oli kaiken vaivan arvoista. Kuvat puhukoon puolestaan...

Kuva: Kirsi Juntunen

Linnuista ja muista elikoista innostuneille retkeilijöille oli saariston luonnolla tarjota ikimuistoisia kohtaamisia mm. merikotkien, lunnien, hylkeiden, ryhävalaiden (yksi elävä, yksi kuollut), meduusojen, tomaattikastikkeen (näytti veteen joutuessaan ihan pikkumeduusoilta) ja pyöriäisten kanssa.

Ajoittain melomisen, ruuanlaiton, uimisen, patikoinnin, nukkumisen ja teen/kaakaon juonnin lisäksi riitti virtaa vielä ekstra-aktiviteetteihin. Meri on huuhtonut ulkosaariston rannoille mitä kummallisempia esineitä (mm. ehjä loisteputkilamppu). Petri poltti nuotiossa rannoille huuhtoutuneet kalaverkot, etteivät linnut tai eläimet jää niihin kiinni. Merellä verkon kohot ovat hitusen isompia, kun järvillä ja niitä oli yleensä jonkun verran joka rannalla. Yhtenä päivänä saimme loistoidean pelata näillä rannalle huuhtoutuneilla noin 20cm halkaisijaltaan olevilla kirkkaan värisillä verkonkohomuovipalloilla petankkia. Usein kaikista suurin ja painavin pallo a.k.a. Fat Mama voitti kisan. Korkea viihdearvo, ainakin paikallisissa olosuhteissa.

Kuva: Sari Kiuru

Yhteenvetona: Järisyttävät maisemat.

MISKAN MELONTAMATKA TUIHIN

Miska Nummela, 12, sai valmentajaltaan, Netta Maliselta kutsun tulla hiihtolomaksi harjoittelemaan melontaa Espanjan Tuihin. Tui on pieni perinteinen kaupunki Galician alueella Pontevedran maakunnassa Portugalin pohjoisrajalla. Tuissa on 17.000 asukasta. Mikään varsinainen turistikohde se ei ole, vaikka sen läpi kulkee kuuluisa pyhiinvaellusreitti Santiago de Compostelaan. Espanjan Tuin ja Portugalin Valencan välissä kulkee Miño-joki, jossa melojat harjoittelevat.

Miskan valmentaja Netta Malinen vietti Tuissa seitsemän viikkoa harjoitellen, helmikuun puolivälistä maaliskuun loppuun. Miskan jälkeen Tuihin saapui meloja Otso Eskonen, joka vietti Tuissa kaksi viikkoa melontaharjoitusten parissa.

Melontaolosuhteet Tuissa olivat tuohon vuodenaikaan hyvät verrattuna Suomen olosuhteisiin. Ei Tuissakaan täysin kesäisissä olosuhteissa harjoiteltu, vaan säät olivat vaihtelevia. Helmi-maaliskuun vaihteessa öisin oli kylmää, jopa pakkasta. Auton tuulilasikin oli jonain aamuna jäässä. Aamut olivat viileitä, mutta aurinkoisina päivinä lämpötila nousi iltapäivällä kahdenkymmenen asteen tuntumaan. Sateisia ja tuulisia päiviä riitti myös. Taivas oli harmaa ja vettä tuli taivaan täydeltä koko päivän. Yhtenä päivänä koettiin jopa raju raekuuro. Säät olivat sellaisia, että espanjalaiset harjoittelivat useina päivinä pelkästään sisätiloissa. Sen sijaan Netta ja Miska kävivät päivittäin vesillä säästä riippumatta.

Miskan harjoittelu koostui päivittäisestä melonnasta ja kuntosaliharjoittelusta. Paikallisessa Club Kayak Tudense -seurassa on hyvät edellytykset melojan harjoittelulle. Soutajilla ja melojilla on kaikkiaan neljä isoa rakennusta joen rannassa. Rakennuksissa sijaitsevat kajakkien, pikkubussien ja trailereiden säilytystilat, pukuhuoneet suihkuineen sekä kuntosali, josta löytyy hyvä varustus melojan harjoitteluun. Kuntosalilla on useita, erityisesti melontaan suunniteltuja laitteita.

Useana päivänä Miska harjoitteli itsekseen tai Netan ohjeilla, mutta Miska pääsi melomaan myös paikallisten nuorten harjoituksiin heidän valmentajansa ohjauksella. Miska kalustona oli Nelo Cinco ja Nelo Vanguish-kajakit.

Matkan ensimmäisenä päivänä Miska pääsi myös seuraamaan Galician mestaruuskisoja. Helmikuussa kisattiin 5000 metrin matkalla eri sarjoissa. Kisat pidettiin Castrelo de Miñossa. Kyseessä on Galician, siis yhden Espanjan alueen mestaruuskisat. Joka lähdössä melojia oli useita kymmeniä, jopa yli sata yhdessä lähdössä. Myös kanadalaiskajakkeja, eli C-kajakkeja oli omissa lähdöissään kymmeniä. Club Kayak Tudensesta kilpailuun osallistui 32 melojaa loistavin saavutuksin. Muun muassa seuran miesmelojat ottivat viisi ensimmäistä sijaa miesten yleisen sarjan kilpailussa, jossa osallistujia oli 105.

Matkan aikana ehdittiin tehdä muutakin kuin melontaan liittyviä asioita. Aurinkoisena päivänä käytiin merenrannalla Vigossa. Lisäksi vierailtiin Galician merimuseossa, Tuin katedraalissa, mentiin sillan yli tutustumaan Portugaliin ja tietysti käytiin ostoksilla.

Matkalla Miska pääsi seuramaan Netan ja espanjalaisten melojien ammattimaista harjoittelua ja kisoja sekä hakemaan tuntumaa melontaan kesken talvikauden. Suomessa Miska pääsi vesille tänä vuonna toukokuun alusta ja kisakausi avattiin Ruovedellä 19.5.

Matkasta raportoi Miskan äiti ja Vihurin sihteeri Marjo Puro, joka oli matkalla mukana Miskan huoltajana

Vihurin kesäpäivä

keskiviikkona 18.7.2018

Rauhaniemessä

Jo perinteinen seuran yhteinen kesäpäivä, jossa vietetään yhdessä aikaa jutustellen, kisailten ja makkarasta nauttien.

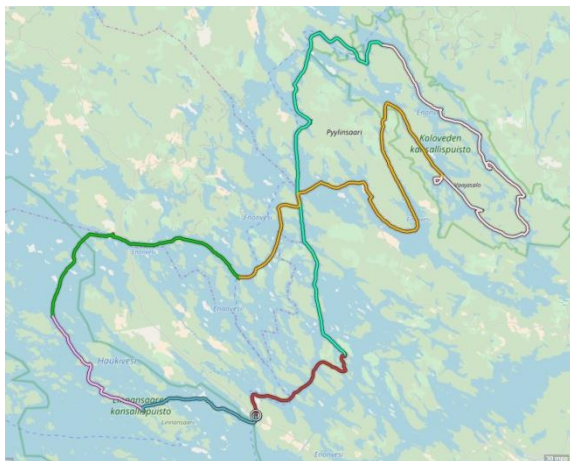
Mahdollisesti myös vanhaa seuran kalustoa huutokaupataan. Myös omia tavaroita saa tuoda myyntiin / huutokaupattavaksi.

Tervetuloa!

SAIMAANNORPPIA BONGAAMASSA

Vanhan suomalaisen sanonnan mukaan kaikkien pitäisi käydä kerran elämässään Saimaalla ja nähdä saimaannorppa. No, ei ehkä oikeasti tällaista sanontaa ole olemassa, mutta ehdottomasti pitäisi! Saimaannorppa (*Pusa hispida saimensis*) on yksi maailman harvinaisimmista hylkeistä, joita arvioidaan olevan vain noin 380 yksilöä.

Viime vuoden heinäkuun helteiden (sateiden) aikaan ryhmä vihurilaisia pakkasi kajakit traileriin ja lähti etsimään Saimaan luonnonsuojelualueiden salaisista sopukoista merkkejä kotoisasta hylkeestämme. Kun kerran automatkaa kertyy useamman tunnin verran Savon sydänmaille, kierrettiin reissun aikana saman tien useampi vesialue: Koloveden kansallispuisto, Linnasaaren kansallispuisto ja näiden väliin jäävä Joutenvesi. Melontamatkaa kertyi kuuden päivän aikana yhteensä 128 km.

Matkalla oli mukana kuusi henkeä:

- Marko – *geokätköilijä* – Marenk
- Ulla – *riippumattoni on mun telttani* – Tuomola
- Matleena – *eläinbongaaaja* – Piesala
- Pekka – *poltan vielä piipullisen* - Keinonen
- Minna – *grönlanninmela* – Seppänen
- Heikki – *retkiruokana portviinissä marinoidut sipulit* - Kylmälä

Reissun lähtöpisteenä oli Oravin kylä, jossa auringonpaisteessa pakkasimme kajakit reissukuntoon. Ensimmäinen sadekuuro alkoi sopivasti samalla kun työnsimme kajakit vesille.

Ensimmäisenä iltana meloimme Joutenvedellä Kuusisaarelle vajaa 10 km matkan. Alue on kivikkoista, rikkonaista ja hyvin saaristoista, ainoat muut vesilläliikkujat näimme alueen halki kulkevalla laivaväylällä. Muuten saimme olla omassa rauhassamme.

Toinen päivä sujui sadekuurojen merkeissä aina Koloveden kansallispuistoon asti, jossa laitoimme teltat pystyyn alueen pohjoisreunalla olevalle Pitkäsaarelle. Kolovedellä oma rauha olikin vain muisto, kun alue oli täynnä melojia ja merkityt leiriytymisalueet olivat melko täynnä. Kansallispuistossa ei saa ajaa moottoriveneellä saimaannorppien suojelemiseksi, mutta ei kyllä jäänyt epäselväksi, etteikö tämä olisi erittäin suosittu retkeilykohde!

Kolmantena päivänä kiersimme Koloveden kansallispuiston. Alueella oli upeita pystysuoria kallioita, jotka ehkä hieman lämpimämpänä kesänä olisivat houkuttelleet testaamaan hyppimistä veteen monen metrin korkeudesta. Pysähdyimme välillä katsomaan luolamaalauksia Ukonvuorelle (tai ainakin tuijotimme tiiviisti paikkaa jossa maalaukset ilmeisesti saattavat olla) ja kävimme ihastelemassa pientä Kampukkalammen suojärveä. Ukonlahden kohdalla saimme ensimmäisen mahdollisen havainnon isommasta vesieläimestä, kun niemen takaa kääntyessämme tapahtui suoraan kajakkimme edessä iso polskahdus! Päätimme että se oli selvästi netti-julkkiksen Pulleron molskahdus!

Illalla Syväniemen leirintäalueella saimme pari uutta bongausta. Ensin luikerteli muutama käärme rannan tuntumassa, mikä sai meidät tarkasti peittämään kajakkien aukot ja tömistelemään koko illan. Mutta illan hämärtyessä aivan saaren edessä huomasimme jotain mustaa ja kookasta lipuvan aivan saaren vierestä. Pienen hämmentyneen tuijotuksen jälkeen se oli uskottava, siinä uiskenteli saimaannorppa! Pitkään tuijotimme tumman otuksen lipumista hiljaksen järven selkää pitkin, välillä sukellellen ja taas takaisin pintaan tullen.

Neljäntenä päivänä meloimme yli 30 km Kolovedeltä Enoveden läpi takaisin Joutenselälle. Matka sujui osittain jopa aukkopeittojen avulla purjehtien reippaassa myötätuulella, mutta osuipa matkalle myös vanha kivinen karjasilta, jonka yli jumppasimme

kajakit. Kalasääskiä ja niiden pesiä näimme pariinkin otteeseen.

Koloveden ja Joutenveden jylhien maisemien jälkeen Linnasaaren kansallispuisto oli hieman pettymys. Olihan sielläkin saaria ja kallioita, mutta ei mitään niin sykhdyttävää kuin edellisten päivien Ukonvuori, Ruokosalmi ja Joutenniemi. Viimeisen yömmе vietimme Linnasaaren pohjoisrannalla ja osa jaksoi vielä käydä katsomassa maisemia huipun näköalapaikalla ja kiertämässä saaren luontopolun.

Erälehdessä numero 7/2017 oli artikkeli *Ovatko syynä melojat vai sattuma? Norppakato Kolovedellä.* (Jouko Kuosmanen)

Artikkelissa todetaan norppien lukumäärän romahtaneen Kolovedellä kansallispuiston perustamisen jälkeen. *Miksi norpat olivat tulleet näin aroiksi? Asiaan ei löydy kuin yksi varma selitys: melojien tekemä matkailijarynnäkö, mikä ei vaikuta vielääkään osoittavan laantumisen merkkejä. Tästä yhtenä todisteena oli viime kevään havainto. Varhaisin melontaryhmä saapui Kolovedelle jo neljä päivää jäidenlähdon jälkeen. Melojat liikkuvat Kolovedellä juuri sitä samaa rantapaltetta myöten, mikä on norpalle tärkein.*

Vaikka Kolovesi perustettiin aikoinaan nimenomaan saimaannorppien suojelua varten, onkin siitä tullut niin suosittu retkeilykohde, ettei alkuperäinen tavoite enää toteudu. Harmi, jos melojat ja saimaannorppa eivät enää mahdu samalle alueelle. Yritetään siis muistaa jatkossakin vastuullisina melojina ja retkeilijöinä suunnitella retkemme ja käyttäytyä luonnossa luontoa ja eläimiä kunnioittaen!

GDPR – EU:N TIETOSUOJA-ASETUS JA VIHURIN JÄSENREKISTERI

Sähköpostilaatikot ja lehtien palstat ovat kevään aikana täyttyneet eri seurojen, yhteisöjen, kauppojen, yritysten, jne. sähköposteista, missä kerrotaan miten kaikki ovat hienosti ottaneet käyttöön toukokuussa tulleen EU:n tietosuoja-asetuksen GDPR:n (General Data Protection Regulation). Vihurilta ei tällaista ilmoitusta ole tullut, mutta emme mekään ihan toimeettomia asian suhteen ole oltu.

Ensisijaisesti GDPR:n tarkoitus on tehdä avoimemmaksi EU:n kansalaisista kerättävät rekisterit. Vihurilla on jäsenrekisteri, jonka tietosuojaseloste (ainakin draft-versio) on julkaistu [www.sivuillamme vihuri.info/tietosuojaseloste](http://www.sivuillamme.vihuri.info/tietosuojaseloste). (Jäsenyys → Tietosuojaseloste).

Rekistereitä muodostuu jäsenrekisterin lisäksi myös peruskurssien ja nuorten melontakoulujen osallistujista sekä retkille ja talkoisiin osallistuneista jäsenistä. Jokaisella on uuden asetuksen myötä oikeus kieltää omien tietojensa liittäminen tällaisiin luetteloihin tai rekistereihin sekä myös oikeus pyytää näkemään ja poistamaan omat tiedot.

Jos siis haluat nähdä tai poistaa omia tietojasi vihurin rekistereistä ja luetteloista, voit kysyä siitä tarkemmin jäsenkirjurilta. Muistutus kuitenkin, että esim. seurasta eroamisen yhteydessä tapahtuva kaikkien tietojen poistaminen tarkoittaa sitä, että kaikki melontahistoriasi todella poistuu. Mahdollisen uudelleenliittymien yhteydessä se siis pahimmillaan tarkoittaa uutta peruskurssia tai ainakin näyttökoetta, jos emme muuten näe enää aikaisempaa kattavaa melontakokemusta.

Vielä ei kaikki ole valmista, ei meillä eikä myöskään lakien laatijoilla, joten katsotaan rauhassa tilannetta eikä hötkyillä liikaa. Seuroille on luvattu vuoden loppuun mennessä tarkempia toiminta- ja lain sovellusohjeita, joten eiköhän ne vajakirja ja talkoolistat vielä toistaiseksi saa kuitenkin olla vajan seinällä. Jos seuraan kuuluu lakimiehiä / -naisia, niin mielellään otamme neuvoja vastaan ettemme syyllysty laittomuuksiin. ☺

Iloista kesää kaikesta huolimatta!

LEIKEKIRJA

Aamulehti 9.6.2018

Netta Malinen suoraan finaaliin EM-kilpailuissa

● **MELONTA.** Tampereen Vihuria edustava **Netta Malinen** aloitti ratamelonnan EM-kilpailut komeasti.

Malinen sijoittui toiseksi kajakkiyksiköiden 1 000 metrin alkuerässä Belgradissa. Rivakka aloitus riitti suoraan A-loppukilpailuun, joka melotaan lauantaina.

– Ihan hyvä veto napakkaan vastatuuleen. Viimeiset pari sataa metriä olivat aika tuskaisia, mutta niin ne olivat muillekin, Malinen kertoo Melonta- ja soutuliiton tiedotteessa. **AAMULEHTI, STT**

Aamulehti 10.6.2018

ERIKA AHOPELTO

NETTA MALINEN onnistui tekemään uransa parhaan suorituksen.

Malinen lähestyy mitalisijoja

Tampereen Vihurin nainen sijoittui EM-kisojen tonnilla viidenneksi.

Pekka Aalto

Aamulehti

MELONTA

● Suomen melonta on saanut **Netta Malisesta** kovan teki-jän. Tampereen Vihurin nainen nappasi lauantaina Belgradissa EM-kisojen tuhannelta metriltä viidennen sijan. Pronssi jäi vajaan viiden sekunnin päähän.

– Veto oli aika lailla nappisuoritus, Malinen kuvailee.

Valmennuspäällikkö **Petteri Pitkänen** rankkasi Malisen korkealle, vaikka tonni ei olekaan olympialaji.

– Tonnillakin on mukana olympiatason urheilijoita. Ei Suomessa ole kuin **Anne Rikala** kautta aikain, joka on melonut yhtä kovaa tonnilla kuin Malinen, Pitkänen arvioi.

Rikala saavutti MM-mitaleita olympiamatkoilla ja edusti Suomea Pekingissä 2008 ja Lontoossa 2012.

Sunnuntaina Malinen meloo vielä 5 000 metrin yhteislähdössä.